

Comportamentul potrivit în casa lui Dumnezeu

Dragi frați și surori în Domnul nostru Isus Cristos, mai întâi dorim să binecuvântăm numele Domnului și să-I mulțumim pentru această nouă strângere laolaltă din țări diferite în localitatea Mukacevo.

Cu această ocazie vă aduc salutarile adunării din Sălsig, România din care fac parte. Subiectul nostru va fi: “Comportamentul potrivit în casa lui Dumnezeu”, și textul de bază se află în 1 Timotei 3:15: “Dar dacă voi întârzia, să știți cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului Celui viu, stâlpul și susținerea adevărului”.

Acest text precum și altele ne sugerează faptul, că este un mod anume de a te purta în adunare, care are aprobarea lui Dumnezeu. Înainte de a încerca să aflăm din scripturi cum să ne comportăm în casa Domnului, ar trebui să analizăm ce este casa Domnului.

Prima și cea mai importantă constatare este prezența Domnului care face din acest loc un Betel, un loc sfânt în care Domnul se întâlnește cu poporul său. Domnul nostru Isus ne asigură în Evanghelia după Matei 18:20: “Căci acolo unde doi sau trei sânt adunați pentru numele Meu, acolo sânt și Eu în mijlocul lor”. Să-L ai pe Domnul în mijlocul adunării, ca sprijin și ajutor, este cel mai minunat lucru și este o onoare deosebită să stai în prezența Sa. Această constatare ar trebui să trezească în noi o reverență și atenție sporită asupra a tot ce gândim, vorbim și facem, astfel încât jertfa noastră să fie de un miros bineplăcut Domnului.

Moise când era pe muntele Horeb păscând turma socrului său Ietro, îngerul Domnului i se arată într-o flacăra de foc ce ieșea din mijlocul unui rug și atunci când se apropie să vadă, este somat să nu se apropie și să-și scoată încălțăminte din picioare că locul în care se află este sfânt. Exod 3:1-5. Și această ilustrație ne arată că prezența Lui Dumnezeu conferă acelui loc un statut de sfințenie și la fel ca în cazul lui Moise implică din partea noastră un comportament adecvat caracterizat de evlavie și respect deosebit.

Scoaterea încălțăminte în cazul lui Moise arată un semn al reverenței și venerației potrivite care ne învață că nu ne putem apropia de Dumnezeu oricum ca de un om oarecare, ci ar trebui să apreciem măreția și gloria Lui. Reverența este o piatră prețioasă oriunde se află și o calitate indispensabilă tuturor aceluia care vor moșteni împărăția cu Cristos. Ne este imposibil să ne imaginăm ca cineva să poată ajunge în împărăție, fără să aibă această calitate pe care Răscumpărătorul nostru a avut-o cu prisosință. Dacă noi nu cultivăm și nu păstăm reverența, sântem în pericolul de a pierde și avea tot mai puțin respect pentru Dumnezeu, pentru adevăr și pentru frați. Frica sau respectul față de Domnul este o componentă a spiritului sfânt după cum citim în Isaia 11:2.3: “Duhul Domnului se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul”.

Analizând acest text observăm că frica de Domnul, este una din calitățile spiritului cu care a fost uns Domnul nostru și biserica Sa. Dacă Domnul Isus perfect fiind, cel mai important dintre fiii lui Dumnezeu “unicul fiu născut din partea Tatălui,” a manifestat cu prisosință reverența față de Tatăl, cu cât mai mult ar trebui noi care am fost pierduți, ca niște oi rătăcite dar prin grija Tatălui am fost găsiți de Păstorul cel bun care ne-a scos din groapa pieirii și ne-a adus la loc larg. Astfel noi vedem că mai întâi de toate, a avea respect pentru Dumnezeu este un act de dreptate simțindu-ne datori grației lui. Pentru ca noi să apreciem cât mai corect “Casa Domnului” aș mai aduce un pasaj biblic din epistola lui Pavel către Evrei 12:18-24 unde apostolul dorește să ne facă conștienți de poziția noastră sau cum spune în context că “ne-am apropiat de “ cele mai înalte lucruri sau entități.

Mai întâi apostolul face o comparație între Israel după trup și Israel spiritual, din care observăm o diferență de slavă cu toate că manifestările înfricoșătoare de la muntele Sinai indicau măreția Lui Dumnezeu, cu care ei încheiau un legământ. Comparația pornește cu cei doi munți, Sinai și Sion din care reiese superioritatea muntelui Sion care în mod literal a fost ales ca reședință pentru Dumnezeu și aici ne amintim cuvintele din Psalmul 132:1-5, 13, 14. “Aduți aminte, Doamne, de David și de toate necazurile lui; cum a jurat el Domnului și a făcut un jurământ Puternicului lui Iacov: “Nu voi intra în cortul casei mele, nu mă voi sui în patul în care mă odihnesc, nu voi da somn ochilor mei nici ațipire pleoapelor mele, până voi găsi un loc pentru Domnul, locuință pentru Puternicul lui Iacov...” “Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Sa.” Această este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voi locui căci l-am dorit”.

Reprezentarea simbolică a Sionului este cu mult mai măreață deoarece Sionul ceresc este Biserica, sau cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, adunarea în sărbătoare, Biserica celor întâi născuți, care sânt scriși în ceruri. Pe lângă faptul că ne apropiem de Biserică sub diferite denumiri folosite de apostol în acest

pasaj, el ne spune în continuare că ne apropiem de “zecile de mii de îngeri, de Dumnezeu Judecătorul tuturor, de duhurile celor drepecți făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legămăntului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”.

Așa cum Israelul natural trebuia să păstreze o distanță anume față de munte unde era prezența lui Dumnezeu, și oricine animal sau om dacă s-ar fi apropiat era ucis cu pietre, aceasta ne arată că prin păstrarea distanței se acorda respectul convenit lui Dumnezeu, apostolul vrea să ne învețe că tot așa și noi trebuie să avem respectul convenit față de ce ne apropiem; Dar noi cu atât mai mult cu cât ne apropiem de lucruri mult mai mărețe pe care apostolul Pavel le amitește după cum am văzut deja. Din experiență fiecare a-ți putut observa există o tendință firească a omului de a pierde respectul convenit pentru un lucru, o persoană sau un grup de persoane pe măsură ce se obișnuiește cu ele, totul începe să pară un lucru foarte obișnuit, banal sau neimportant. De aici vine și pericolul pentru noi de a ne pierde reverența, începem să ne obișnuim foarte mult cu frații, apoi, poate le găsim multe slăbiciuni cea ce ne face să-i apreciem mai puțin, același lucru se poate întâmpla față de Dumnezeu dacă nu veghem asupra inimii noastre și nu păstrăm distanța sau respectul convenit, putem cădea în păcatul de a lua în deșert numele lui Dumnezeu. Deci atunci când mergem la casa Domnului, fie că ne adunăm într-o casă particulară sau casă de adunare sau o sală de cultură, faptul că poporul Domnului se adună pentru numele Domnului, face din acea clădire un loc sfânt. Când ne ducem într-un astfel de loc, nu mergem ca la piață sau la afaceri ci mergem într-un loc sfânt, unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul său.

Prin urmare Casa Domnului este un loc sfânt, membrii care formează această ecleție au fost curățiți și sfințiți prin sângele lui Hristos, care au fost socotiți ca mădulare ai aceluiași trup, iar pentru această turmă mică Tatăl a investit atât de mult; de aceea Dumnezeu privește cu mare interes la construcția templului Său spiritual, iar noi să luăm seama la aceasta, ca tot ceea ce facem să fie spre zidirea fraților și a noastră proprie.

În cartea Ecclesiastul 5:1 citim: “Păzește-ți piciorul când intri în casa lui Dumnezeu și apropie-te mai bine să ascuți, decât să aduci jertfa nebunilor;” Lecția acestui text ne va ajuta să aducem lui Dumnezeu jertfe și o închinare plăcută dacă o vom lua în serios. Prima idee din acest text, este să ne păzim piciorul, adică să știm unde ne-am dus, la cel mai important loc al pribegiei noastre—casa Domnului, lucru de care ar trebui să ne aducem aminte întotdeauna. Apoi decât să aducem jertfa nebunilor, mai bine să ascultăm, adică decât să râdem sau să provocăm râsete, sau luarea cu ușurință a lucrurilor, discuții nepotrivite, glume ori lucruri care nu duc la zidire în credința preasfântă, mai bine este să ascultăm și să tăcem, adică să învățăm să ascultăm cu folos. Este foarte probabil că cei ce aduc astfel de jertfe să nu fie conștienți că fac rău așa cum am citit.

Toate discuțiile ce au loc să fie pentru edificarea și zidirea noastră, să nu ocupăm timpul cu lucruri care nu duc la evlavie și sfințire, după cum ne învață apostolul Pavel la 1 Tim 4:6-8: “Dacă vei pune înaintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiind hrănit cu cuvintele credinței și ale buneii învățături, pe care ai urmat-o pe deplin. Dar ferește-te de basmele lumești și băbești; deprinde-te să fii evlavios, căci deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, întrucât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare”.

Apostolul, în acest text, face apel la învățătura sănătoasă, la cuvintele credinței adică acele cuvinte care hrănesc și consolidează credința fraților, la învățătura bună, care este scripturală. În context este și o profeție despre timpul din urmă când “unii se vor îndepărta de credință, dându-și mintea unor duhuri înșelătoare, și unor învățături ale demonilor;” ce utilă este această prevenire a apostolului, deoarece noi chiar ne aflăm în timpul din urmă, când atacurile asupra credinței și asupra învățăturii sănatoase se înmulțesc, iar noi dacă vom îmbrăca toată armătura lui Dumnezeu, vom putea sta în ziua cea rea, în picioare înaintea Fiului omului. În versetele 7 și 8 se mai face o comparație între deprinderea de a fi evlavios și deprinderea trupească care este de puțin folos, pe când evlavia este cu atât mai superioară cu cât ea are promisiunea vieții de acum și a celei viitoare.

Evlavia, este tradusă din cuvântul grecesc “eusebea” care înseamnă adevărata religie, cucernicie, pietate, respect profund pentru Dumnezeu și cuvântul său, care-l studiază cu îngrijire, pentru scopul de a-l împlini.

În 1 Timotei 3:16 apostolul Pavel prezintă evlavia ca pe o taină, ca ceva ce noi nu știm cu adevărat și trebuie să ne inițieze cineva, iar acel cineva, cel mai competent, este Domnul Isus așa cum citim :”Și fără îndoială, mare este taina evlaviei !...Cel care S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost vestit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”.

Ne amintim invitația lui Isus “...învățați de la Mine, căci Eu sânt blând și smerit cu inima...” Astfel Isus a adus oamenilor secretul adevăratei religii. În El, oamenii au atât posibilitatea de a-L vedea pe Dumnezeu, cât și de a învăța cum să I se închine Lui. Evlavia este semnul vieții creștine, este sau înseamnă în esență, să-I

acordăm lui Dumnezeu locul pe care EL, trebuie să-L ocupe în mințile noastre, în inimile noastre și în viețile noastre.

Adevărata religie nu se limitează la adunare, la serviciu sau pe stradă, ea începe acasă, după cum ne învață scripturile pentru că dacă cineva nu are grijă de ai să-i a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.

În mare măsură creștinul este așa cum trăiește el acasă, în particular sau în relație cu membrii familiei. Fiecare din noi, ar trebui să ne verificăm, în ce măsură avem această virtute și cum am putea s-o cultivăm, prin deprindere sau exercițiu după cum îl îndeamnă pe Timotei, apostolul;—”deprinde-te să fii evlavios “. Această virtute este în strânsă legătură cu iubirea și după cum ne prezintă apostolul Petru în a doua sa epistolă, capitolul 1, versul 7 evlavia este virtutea premergătoare dragostei; să unim “cu evlavia dragostea de frați “ altfel spus fără evlavie nu putem ajunge la dragoste.

În același sens ne face de cunoscut și Mântuitorul în Evanghelia după Ioan 14:21: “Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește.”, adică iubirea nu se poate confirma în absența evlaviei care este păzirea poruncilor. Tot astfel glăsuiește și apostolul Pavel, că “Ținta poruncii este dragostea” sau prin păzirea poruncilor se ajunge la dragoste.

În adunare, este necesar să respectăm drepturile altora în sensul de a fi atenți la anumite aspecte, prin care am putea crea neplăceri pentru fratele sau sora noastră, iar dacă sântem neglijenți sau indiferenți față de drepturile lor, prin aceasta dovedim că nu îi respectăm și nu-i iubim cum se cuvine.

Mergând mai departe, dacă nu iubim și nu respectăm pe frați, nu iubim și nu respectăm pe Domnul, pentru că frații în Cristos, sânt membrii corpului Său, mireasa Sa, în devenire. Nu este corect să speculăm și apoi să profităm de faptul că frații prin consacrare, și-au dat drepturile pământești, și acuma dacă noi le încalcăm, nu-i ceva grav; partea ce ne revine nouă, nu este să pretindem ca frații să renunțe la drepturile lor, ca apoi, noi să nu mai avem ce respecta și conviețuirea cu frații să ne coste cât mai puțin cu puțință .

Felul în care ne comportăm cu frații și surorile noastre, arătăm de fapt în realitate, cum ne comportăm față de Domnul. Privitor la aceste lucruri, aș da câteva exemple practice:

Igiena noastră corporală să fie menținută, în limite rezonabile atât cât depinde de noi, și posibilitățile noastre pentru ca prezența noastră să nu producă disconfort celor din jur.

Dacă avem copii, să-i educăm în așa fel încât să nu producă deranj în adunare, chiar dacă noi sântem așa de obișnuiți cu ei încât pe noi nu ne deranjează. Ceilalți au fiecare încercările lor și noi să nu mai adăugăm la ele ca să aibă ce răbda din partea noastră sau a copiilor noștri. Nu vreau să spun prin aceasta, să ne lăsăm copii acasă, pentru că copiii trebuie să crească la picioarele lui Hristos, nici ca părinții să stea acasă absentând de la adunare din cauza copiilor, cea ce ar putea fi doar în cazuri excepționale, când părinții ar putea veni la adunare cu rândul, dacă nu ar avea cu cine să-i lase. Educarea copiilor este o datorie față de Dumnezeu, și dacă n-o facem la timpul ei, vom culege roade nedorite, care și în cazul în care ne achităm de această datorie, rămâne un risc, pentru atunci când își vor lua viața în propriile mâini.

Un alt lucru de care este bine să ținem seama, este punctualitatea de a veni la adunare; Dacă facem o regulă din faptul de a întârzia la adunare, acest lucru dovedește că nu sântem în armonie cu principiul dreptății și al iubirii. Toți membrii adunării ar trebui să caute să vină la timp la adunare și astfel să fie în dreptate unii față de alții. Ei ar trebui să-și programeze în așa fel lucrurile încât să fie prompt la ora stabilită.

Dumnezeu nu întârzie niciodată și noi dacă sântem copiii Lui, trebuie să semănăm cu El în toate, și să ne străduim la aceasta după cele mai bune puteri ale noastre și posibilități.

Îmbrăcămintea indecentă, deasemenea poate să deranjeze și să creeze o atmosferă incompatibilă cu reverența, și buna cuvântă ce trebuie să domnească în casa Domnului. Apostolul Pavel ne dă lecții și în această privință în 1 Tim 2:9, “Tot așa, femeile să se gătească, având o îmbrăcămintă cuviincioasă, cu modestie și cu bun simț, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu îmbrăcămintă scumpă, ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu. Eu înțeleg de aici că femeile sau surorile care se tem de Dumnezeu, sau au respect față de El vor urma aceste instrucțiuni, date de Dumnezeu prin cuvântul Său inspirat, nu de silă ci din convingere. Îmbrăcămintea noastră transmite un mesaj la cei din jur, și poate fi interpretat ca atare, fie că sântem în adunare, pe stradă, la servici sau oriunde ne-am afla.

Dacă noi vom fi atenți la aceste lucruri, precum și la altele pe care nu le-am amintit aici, pentru că lista ar putea continua, Domnul va privi la eforturile noastre de a-i fi plăcuți, ca la semne ale dezvoltării caracterului creștin, care ar avea aprobarea Sa și care ar ajuta să ne pregătească pentru împărăție.

Când mergem la casa Domnului, nu mergem doar pentru că ne-am făcut un obicei, sau așa sântem mai bine văzuți între frați. Noi ar trebui să ne verificăm, din ce motivație facem aceasta sau aceia, ce interese și influențe stau la baza acțiunilor noastre. Cu siguranță singurul motiv, interes, sau scop acceptat de Dumnezeu este dragostea, de a face toate pentru Domnul;

David exprimă un gând frumos, în psalmul 122:1: “Mă bucur când mi se zice: “Haidem la Casa Domnului !” sau alte traduceri, “Mă bucur de aceia care spun: Să mergem la casa Domnului !”. David, nu face întâmplător această afirmație, el adesea spune în psalmi, că iubește orânduiri Domnului, iar în psalmul 133:3, citim că, în adunarea poporului Domnului, este orânduită binecuvântarea și viața pentru veșnicie. Acest psalm, în ansamblul său este o lecție despre unitatea și armonia ce ar trebui să domnească în toate adunările sau între aceia care vor moșteni împărăția cu Hristos. Versul 1 spune că este bine și plăcut să locuiască frații împreună, în unitate; acesta este un privilegiu, care pentru a se îndeplini, și menține, cere efortul a tuturor membrilor ecclesiei, mai ales în adunările mici.

Această atmosferă sau părtășie plăcută, poate avea loc, dacă noi am îndeplinit condițiile de bază așezate de Isus în Evanghelia după Matei 16:24: “Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să mă urmeze”. Cu sinele după noi nu-l putem urma pe Isus, dacă nu l-am dat morții cu adevărat, sau nu am făcut o deplină consacrare, este imposibil să-l urmăm pe Isus, și ne amăgim singuri.

Dacă venim cu sinele în adunare, acesta va fi o sursă neîntreruptă de a crea probleme, sau altfel spus (calul troian), deoarece, așa cum citim la Romani 8:7 “Fiindcă gândirea firii păcătoase este vrășmășie împotriva Lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate”.

Domnul Isus, îl învață pe Nicodim, care venise pe furiș la El noaptea, că dacă un om nu se “naște din nou” nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu; sau după cum citim în Luca 5:37 “...nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă, și burdufurile se distrug”. De aici învățăm că, vinul nou, adevărul sau lucrurile spirituale nu sânt compatibile cu firea veche, sau burdufuri vechi, ci sânt destinate noii creații, sau burdufurilor noi. Înainte ca cineva să devină o nouă creație, trebuie să aibă loc mai întâi moartea, răstignirea sau lepădarea vechii creații.

În concluzie numai noile creații în Hristos, sânt capabile să conviețuiască așa cum am văzut în psalmul 133 pentru că au asupra lor ungera din partea celui Sfânt.

Nu în ultimul rând, este foarte important să avem totdeauna în minte, scopul întrunirilor noastre care este orânduit de Dumnezeu în scripturi, după cum vom vedea în continuare. Primul context pe care-l vom analiza în acest sens este din Efeseni 4: 11-13, “Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos”.

Acest context ne prezintă pe larg, ce ar trebui să avem în vedere când mergem la adunare, că Dumnezeu are un scop bine definit și anume “zidirea trupului lui Hristos”, și pentru aceasta a împărțit diverse daruri pentru fiecare slujbă în parte, dintre cele amintite mai sus, pentru lucrarea de slujire, în vederea dezvoltării fiecărui, membru al ecclesiei până la desăvârșire, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos.

Așadar, preocuparea noastră pentru progresul spiritual, al tuturor fraților și surorilor noastre, va fi un semn al sănătății noastre spirituale, și o mărturie că am fost născuți din nou; și apostolul Ioan spune prima epistolă capitolul 3 cu versetul 14: “Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte”.

Acest text este o riglă foarte exactă cu care ne putem măsura, dar numai pe noi nu și pe alții, sarcină ce nu ne aparține nouă ci Domnului. Mai departe, să vedem ce putem face pentru aceasta după ce am înțeles scopul întrunirilor; în 1 Corinteni 14:26, citim: “Atunci ce este de făcut fraților? Când vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire”. Ce învățăm de aici? Apostolul spune că fiecare să contribuie la acest unic scop, după cum spune apostolul în 1 Corinteni 12:12-25; că noi sântem în parte fiecare mădulare ale aceluiași trup, că nici un măduleț nu poate spune că nu este din trup, doar pentru că ar fi dintr-o anumită parte a corpului sau că anumite mădulare n-ar avea trebuință de serviciile altora pentru că ar fi mai însemnate; dimpotrivă apostolul, scoate în evidență frumusețea și armonia trupului lui Hristos, a felului în care Dumnezeu a întocmit trupul astfel ca fiecare să aibă trebuință unele de altele, să nu fie dezbinare în trup. Deci când mergem la adunare, ar fi bine să ne întrebăm, ce

dar ducem? cu ce contribuim la zidirea ecclesiei și în nici un caz să nu aducem o jertfă nepotrivită, care ar produce dezbinare, tulburări, amărăciunea spiritului, jigniri sau altele asemenea roade ale firii pământești.

Apostolul ne îndeamnă în Efeseni 4:1-3: “Vă îndemn, deci, eu cel întemnițat în Domnul, să umblați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în dragoste și căutând să păstrați unirea Duhului, în legătura păcii”.

Apostolul se prezintă ca fiind, întemnițat în Domnul, o caracteristică ce trebuie să ne-o asumăm și noi, de a fi subordonați Domnului în toate lucrurile, aceasta înseamnă că sântem decapitați simbolic, că voința Sa este voința noastră. Îndemnul este de a umbla în armonie cu demnitatea chemării noastre, rămânând în același timp, într-o atitudine de umilință care este atât de necesară, pentru progres spiritual. Blândețea, este o calitate a tuturor celor care vor moșteni cu Hristos și se manifestă prin liniște și încredere deplină în providențele lui Dumnezeu și ascultând de poruncile Lui.

Îndelunga răbdare și îngăduința frățască, în dragoste pare a fi de mare folos în adunare deoarece după cum spune apostolul în Romani 15:1, 2: “Noi care sântem tari, sintem datori să răbdăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu ne plăcem nouă înșine. Fiecare din noi să placă aproapelui în ce este bine, în vederea zidirii”. Apostolul nu doar cere aceasta de la noi ci el însuși practica aceasta în interesul bisericii după cum

spune: “De acea rabd totul pentru cei aleși, pentru ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu slava veșnică” - 2 Tim 2:10.

Și ca să încheiem îndemnul apostolului din Efeseni, 4:1-3, să căutăm să păstrăm unirea spiritului prin legătura păcii; versetul 4 ne dă un bun temei de a păstra unitatea spiritului, deoarece ne spune că “este un singur trup și un singur duh”. Ideal ar fi să fim toți de același gând, să avem aceeași simțire, dar realitatea este alta datorită faptului că în casa credinței, sânt mai multe nivele de dezvoltare de la copii până la bărbați în Hristos, apar diferențe de vederi, și adesea pare a nu fi armonie, dar cu toate acestea principiile adevărului ar trebui unanim respectate, ceea ce ne conferă baza unității noastre. Dar apostolul ne mai dă o cheie pentru realizarea unirii, aceasta este numită “legătura păcii”, ce expresie minunată, adică spiritul păcii, dorința de a trăi în pace unii cu alții, pentru că noi am fost chemați la pace și armonie, aceasta pusă în practică constituie legătura unirii noastre.

Dacă vom discuta des lucruri pe care nu le înțelegem la fel, în loc să ne ocupăm de cele în care avem aceeași părere, și care de fapt sânt cele mai multe, riscăm să distrugem armonia.

Certurile de partide, sau sectele este un rod al firii păcătoase, și cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu - Gal 5:20, 21.

Domnul Isus în cuvântarea de pe munte, ne face o făgaduință “ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu.

Aș dori să închei cu două îndemnuri ale apostolului Pavel, din Evrei 10:24, 25: “Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie”.

Iar celălalt este din Romani 14:19: “Așadar, să urmărim lucrurile care duc la pace și cele care duc la zidirea noastră”.

Și harul Domnului nostru Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și părtășia spiritului sfânt să fie cu voi cu toți. Amin.